

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Jurământul supletoriu după noua procedură civilă de d. Theodor Popescu Cudalbu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație, s. I: *Olimpia St. Constantinescu personal și ca tutoare legală cu Elena Gr. Ștefănescu ca tutoare legală, Gr. Ștefănescu cotutor.*

Idem, s. II: *I. Vasilescu cu Carol Rösler și Dumitru Velicu.*

Tribunalul Ilfov, secția Notariat: *C. G. Dissescu cu Samoil Arie și alții.*

Bibliografie.

JURĂMÎNTUL SUPLETORIU după noua procedură civilă

În materie de probe, noua lege de procedură civilă a făcut multe inovări, între ele este și cea referitoare la proba prin jurământ supletor; în adevăr, art. 237, în redactarea actuală, diferă de textul vechi și pentru a face mai vizibilă diferența, reproduc textul vechi al cărui conținut este: *Judecătorii vor putea, sau de la sine, sau după cererea celei-l'alte părți, să defere uneia din părți jurământul asupra unor fapte ce se vor precisa prin încheierea, care hotărăște jurământul.*

În noul text și anume în aliniatul întâiu, constatăm suprimarea cuvintelor: «*saŭ de la sine*».

Ce semnificare aveau aceste cuvinte în vechea lege de procedură? Întreg textul art. 237 Pr. civ. veche, acorda judecătorilor dreptul de a deferi jurământul supletoriu sau decisoriu, după împrejurări; cuvintele «*saŭ de la sine*» însemnau facultatea ce aveau judecătorii, de a deferi jurământul supletor; în codul nou prin modificarea textului s'a desființat deci pentru judecători facultatea de a-l deferi din oficiu. Nu numai textul

duce la această concluziune, dar motivele de care aŭ fost însoțită legea de procedură, fac neîndoielnică intențiunea legiuitorului de a desființa în legislația noastră, proba prin jurământul supletoriu.

Dar dacă în Procedura civilă s'a suprimat proba aceasta, ea a rămas neatinsă în Codul civil (art. 1219) și atunci se pune întrebarea cum va trebui conciliată inovațiunea cu textul pozitiv al Codului civil; cu ocaziunea debaterilor legii de procedură civilă nu s'a dat mare importanță acestei inovări, iar autorul legii o spune în discuțiunile din cameră, că deși textul din Codul civil rămâne neschimbat, controversă nu poate naște față de suprimarea făcută prin art. 237 Pr. civ.

La prima vedere lucrurile par a fi așa, făcând o analiză mai aprofundată a textelor Codului civil art. 1219 și Codul de procedură art. 237, naște îndoială dacă soluțiunea este aceea ce s'a indicat de autorul legii; în adevăr, Codul nostru civil nu se mărginește numai a reglementa actele pe cari particularii le îndeplinesc în numele lor propriu pentru interesele lor individuale, dar acest Cod a reglementat și mijloacele prin care se poate ajunge la valorificarea și apărarea drepturilor înaintea justiției, grupându-le în capitolul al IX-lea Cod civ. sub denumirea de *probe*.

Între mijloacele de probațiune legiuitorul Codului civil a admis jurământul decisoriu și acel deferit din oficiu de judecători uneia dintre părți, determinând prin art. 1207 și următorii, condițiunile în care această probă poate fi admisă.

Față de această reglementare amănunțită în Codul civil a probei prin jurământ, mai era oare nevoie ca în Codul de procedură civilă să se decreteze expres că judecătorii vor putea deferi jurământul fie decisoriu, fie supletoriu, după îm-

prejurări, sau să putea mărgini Codul de procedură a indica formele procesuale menite a însoți administrarea acestui fel de probă?

Codul de procedură are a reglementa formele în care probele vor fi administrate; când proba este înființată și și are condițiunile sale de existență determinate prin Codul civil, reproducerea în Codul de procedură civilă, a investiturii judecătorului cu facultatea de a usa de cutare probă, este inutilă.

Dacă punem față în față textul art. 1219 C. civ. și 237 Pr. civ., găsim că art. 237 în ce privește dispoziția, că judecătorii vor putea, sau de la sine (după vechiul cod) sau după cererea uneia din părți să dea celei-l'alte părți jurământ, este repetarea unui principiu fixat în Codul civil; atunci, dacă am presupune că s'ar fi suprimat această primă dispoziție din Procedura civilă, fără menționare că se înțelege suprimarea chiar a probei în sine—nici o dificultate n'ar naște, căci s'ar constata că s'a suprimat o dispoziție inutilă, ea nefiind de cât repetarea unui principiu stabilit în Codul civil și prin urmare proba prin jurământ ar rămânea în picioare sprijinită de dispozițiile Codului civil;—însă, din expunerea de motive rezultă că intențiunea legiuitorului a fost de a suprima proba prin jurământ supletor și în acest cas, cestiunea: suprimarea s'a operat ea, numai prin omisiunea cuvintelor, *saū de la sine* și deci dispozițiile art. 1219 care crează și dă existența acestei probe, au rămas literă moartă? Cestiunea cred că e mult mai delicată și jurisprudența în curând va fi chemată a se pronunța; mă mărginesc a semnala numai conflictul dintre Procedura civilă și Codul civil relativ la proba jurământului supletor.

Admițând ipoteza, greu de justificat de alt-fel, că acest conflict n'ar exista, operatu-sa în adevăr suprimarea probei prin jurământ într'un chip absolut? Cu toată afirmațiunea categorică în expunerea de motive, îndoiala naște din cauza dispozițiilor art. 234 Pr. civ.

În art. 234 Pr. civ. se prevede cazul când cineva e chemat la interogatoriū și refuză a răspunde, sau, nu se presintă la judecată; în asemenea cas judecătorul are facultatea a considera împrejurările de mai sus ca o mărturisire complectă sau

ca început de probă și în cazul din urmă, sau proba testimonială sau jurământul supletoriū sunt admisibile pentru complectarea probei. Din cuprinsul art. 234 rezultă dar că în anumite situațiuni de fapt, judecătorul poate usa de jurământul supletoriū pentru complectarea dovezii. Punând față în față art. 234 și 237 Pr. civ., antinomia, contrazicerea este flagrantă, căci pe când art. 237 ne spune lămurit, proba prin jurământ supletoriū s'a desființat din legislația noastră, alt articol foarte apropiat, 234, ne spune contrariul; în acest cas cestiunea: pot fi aplicate simultaneū aceste texte în cuprinsul lor, sau numai unul din ele și care este acela ce și va găsi aplicațiunea?

Pentru aceasta e necesar a cunoaște care au fost cuvintele pe care s'a întemeiat legiuitorul pentru a suprima proba prin jurământul supletoriū. Expunerea de motive a legii de procedură arată limpede și curat cauzele suprimării probei prin jurământ supletoriū și aceste sunt: *pe de o parte părținirile care aveaū loc în practică, iar pe de alta hotăririle a căror soluție, depindeaū de conștiința uneia din părți, la care însă cea-l'altă parte din diferite considerații nu voește să se refere, și pentru a se pune capăt acestor rele dăunătoare instituției justiției, să cere suprimarea dovezii jurământului supletor, prin suprimarea cuvintelor arătate mai sus în art. 237 Pr. civ.*

Îndoiala deci nu mai este asupra intențiunei legiuitorului de a desființa radical acest mod de probare.

Legiuitorul pare că cu ocaziunea legiferării acestui text, a fost călăuzit de un spirit de o desvêrșită neîncredere în modul de distribuție a justiției prin proba jurământului din oficiū și pe de o parte pentru a restrânge puterile judecătorului care cu puțină e să păcătuiască prin părținire—cel puțin expunerea de motive așa lasă a se înțelege—iar pe de alta părții cu o conștiință dubioasă, să i ridice posibilitatea a și-o frânge, atunci tocmai când justiția face apel la ea, legiuitorul a fost silit a desființa acest mod de probațiune.

Dacă temerea de abus și neîncrederea în conștiințe au fost atmosfera în care s'a făcut această importantă inovațiune prin suprimarea unui mod de probațiune judecat ca primejdios, întrebarea

se naște : cari au putut fi considerațiunile ce au făcut pe același legiuitor ca măsura găsită periculoasă la art. 237 Pr. civ. și a cărei suprimare *se impunea*, să fie constatată în art. 234 Pr. civ., ca o mare utilitate pentru a justifica introducerea ei, căci admiterea acestei probe în art. 234 este inovația legiuitorului din 1900.

Expunerea de motive nu desleagă această legitimă dorință, nepomenindu-se nimic și nici din desbateri nu rezultă vre-o lumină asupra chipului cum legiuitorul justifică inovațiunea.

Cel puțin oare textele art. 234 și 237 Pr. civ. guvernează materii separate prin natura lor, ca ast-fel să fie posibilă întrebuițarea a două măsurii nu numai distincte dar diametral opuse, excluzându-se una pe alta ? Să facem analiza situațiilor juridice vizate de fie-care text.

În art. 237 Pr. civ. legea presupune discuția între două sau mai multe părți, care în susținerea afirmațiilor lor 'și-au produs și epuizat probele necomplete însă pentru ca judecata să fie fixată pentru una sau alta din părți ; în această incertitudine legea dorește a se face apel la conștiința părților, la proba prin jurământ ; părțile însă, pentru motive cunoscute lor, nu vor să facă us de această probă ; de aici nedomerire pentru judecător dacă e mai bine a respinge acțiunea ca nefondată pentru nefacerea de dovezi complete sau a 'și violenta conștiința sa proprie, considerând ca dovedită cererea deși legalmente probele sunt incomplete. Legea a conferit judecătorului prin art. 1219 C. civ. ca în asemenea cas să defere din oficiu jurământ părții care justifică în parte afirmațiunile sale și care tot odată inspiră mai multă încredere. Iată situațiunea vizată de art. 237 Pr. civ.

În art. 234 să vizează tot lupta judiciară pentru stabilirea unui drept ; aici partea care face acțiunea neavând alte dovezi voește a administra proba prin recunoaștere a părții adverse, probă admisă și regulamentată de art. 1204, 1205 și 1206 C. civ. ; intimatul însă nu se presintă a răspunde la interrogatoriu ; în acest cas legea de procedură civilă conferă judecătorului dreptul a deferi jurământ supletoriu reclamantului. Cum vedem, situațiunea juridică este aceeași, e de notat însă că pe când în ipoteza vizată de art. 237 Pr. civ. judecătorului să adusesse o probă pipăită, necon-

testată dar necompletă, în ipoteza art. 234 Pr. civ. reclamantul n'a prezentat absolut nici o dovadă. E drept că neprezentarea părții chemate la interrogatoriu poate fi luată ca început de dovadă, dar facultativ și atunci punând în balanță această probă șubredă, pe nimic basată, cu acea administrată în vederile art. 1220 C. civ. nu ne arată ea oare, că reclamațiunea în ipoteza art. 234 Pr. civ. este mult mai îndoeinică și deci mai puțin încă merită încrederea, de a fi dovedită cu jurământul supletor ? prin urmare se constată că în ipoteza vizată de art. 234, afirmațiunea este mult mai lipsită de dovezi de cât cea a art. 1220 C. civ.

În așa cas, proba jurământului supletor, la art. 234 este ea mai puțin primejdioasă și părtinirile pe de o parte, hotărârile pe de alta, basate pe declarațiunile unor conștiințe dubioase sunt înlăturate ? Dacă temeinică era afirmațiunea pentru a justifica suprimarea probei prin jurământ supletor, când s'a discutat art. 237, nu esit o minută, a afirma, că cu atât mai mult nu putea fi creată această dovadă în condițiunile specificate de art. 234 Pr. civ. ; de aceia cred că e prea bine-cuvântată nedomerirea de ce cu o mână s'a luat, iar cu alta s'a dat. Dar, legea este lege și supunându-ne ei, să ne mărginim a 'i concilia dispozițiunile dacă e posibil, atunci când ele se contrazic.

Dificultatea cea mare e a găsi o soluție, mai ales în cazul de față. S'ar putea da trei soluții și anume :

Sau amândouă textele art. 234 și 237 'și-au explicațiunea și pot fi aplicate simultaneu, privindu-se art. 237 ca principiu general, iar art. 234 ca excepțiune la această regulă.

Sau a se considera art. 234 în privința jurământului supletor ca o dispozițiune făcută prin scăpări de vedere și deci a fi considerat ca neavând ființă, față de regula art. 237.

Sau în fine a interpreta că art. 237 Pr. civ. prin suprimarea cuvintelor «sau de la sine» n'a desființat proba prin jurământ supletor, creată prin Codul civil și ale cărui dispozițiuni au rămas încă în vigoare.

1) Pentru prima soluție iată ce s'ar putea zice în resumat : Sunt dispozițiuni de lege cari prin caracterul lor larg, înbrățișând un vast câmp de acte din lumea reală a lucrurilor, să aibă caracterul de principiu, sau regulă generală ; o ase-

menea dispozițiune 'și are o aplicațiune generală pentru toate casurile, dar caracterul său nu este absolut de cât în anumite condițiuni și circumstanțe și deci să poate admite și excepțiunii la asemenea regulă.

Art. 237 Pr. civ. conține el o dispozițiune cu caracter absolut, îndepărtând ideia admisibilității excepțiunilor la regula sa? Materia probelor în civil ne dă un mijloc de comparațiune la speța noastră. Este de principiu general că în civil proba trebuie să fie scrisă: prin excepțiune pentru sume mai mici de 150 lei, nu e nevoie de acte scrise și proba cu martori este admisibilă și fiindcă suntem în domeniul probelor, întreb, s'ar putea face același raționament în cestiunea jurământului supletor, afirmând că deși art. 237 desființează proba aceasta, ea poate fi admisă însă când e vorba de forma procesuală a unui litigiu, calificată de lege chemare la interogatoriū? Răspund nu, căci dispoziția art. 234, permite dovedirea pe aceeași latitudine și absolut în aceleași condițiuni în care art. 237, prohibă această probă; art. 234 nu poate fi considerat ca excepțiune, căci îmbrățișază același câmp larg pe care 'l are în vedere art. 237 și atunci cu drept cuvânt dispozițiunile art. 234 pot fi luate drept o regulă generală în contrazicere cu altă regulă generală edictată de art. 237.

Prin urmare această primă soluțiune este inadmisibilă.

2) Dispozițiunea art. 234, care admite proba prin jurământ supletor, poate fi ea considerată ca o scăpare din vedere a legiuitorului?

Analizând întregul cuprins a acestui text, constatăm o inovațiune în probațiune cu totul străină principiilor generale a materiei probelor, căci se consideră neprezentarea părții chemate la interogator ca început de dovadă. Ce fel de dovadă? scrisă, orală sau presumpțiune? legea nu ne spune, iar debaterile în mod evasiv, afirm că acest început de dovadă trebuie luat în mod larg. Fără a discuta acum, ce trebuie a se înțelege prin început de dovadă luat în mod larg, mai constatăm că la acest mijloc de probă s'a mai adăugat două căi de probațiune regulamentate deja de Codul civil, proba cu martori și jurământul supletor; prin urmare în art. 234 s'a alcătuit un nou și un întreg sistem de probațiune. Față de

aceste schimbări în text și în sistemul probelor, nu poate fi îndoială, că numai din eroare s'a strecurat proba prin jurământ supletor și deci nu se poate considera ca neavând ființă dispoziția art. 234 cu privire la această probă.

3) Dacă se consideră ca suprimate cuvintele «*saū de la sine*» (art. 237) referitoare la jurământul supletor, ca fiind inutile, saū ca fiind inoperante a modifica legea sub raportul probelor create de Codul civil rămas în vigoare,—cu toate că în intențiunea legiuitorului a fost suprimarea acestei probe,—atunci concilierea există între art. 237, 234 Pr. civ. și 1207, 1209 C. civ.

Soluțiunea aceasta ar fi cea mai bună, fiindcă e mai practică, de oare-ce numai ast-fel se va evita la articolele enunțate nesfârșitele controverse pe care legiuitorul anume prin noul Cod de procedură a voit a le stîrpi. Recunosc greutatea admiterei acestei soluții, creată prin expunerea de motive a acestei reforme, care expres și motivată mai mult de cât energic, cere desființarea în mod absolut a probei prin jurământ supletor.

Ar fi o cale nediscutată de îndreptare a textului, prin modificarea lui cu o nouă intervenire a puterei legiuitoare, dar a trecut prea puțin timp de la confecționarea Codului de procedură și schimbările prea dese de legi, nu mă îndoiesc că ne va aduce mai multă vătămare.

Theodor Popescu Cudalbu.

Președintele Trib. Iași secția comercială

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția I

12 Ianuarie 1901

Președenția D-lui Al. Giani, Consilier
Olimpia St. Constantinescu personal și ca tutoare legală cu Elena Gr. Ștefănescu ca tutoare legală, Gr. Ștefănescu ca cotutor

Tutor.—Convențiune de dărâmare și construcție nouă.—Avisul consiliului de familie.—Omisiune esențială.—Casare.—Art. 390 și ur. C. civ.

Cestiunea de a se ști dacă o convențiune de construcție angajază saū nu capitalurile minorelui și prin urmare dacă poate

Cour de cassation, 1-e chambre

12 Janvier 1901

Présidence de M. le Conseiller A. Giani
Olympe Etienne Constantinescu tant ès qualités personnelles que comme tutrice légale contre Hélène G. Ștefănescu, tutrice légale et Gr. Ștefănescu, cotuteur

Tuteur.—Convention pour démolir et rebâtir.—Avis du conseil de famille.—Omission essentielle.—Cassation.—Art. 390 et suiv. du Code civil (450 et suiv. français).

Une convention de construction engage-t-elle, ou non, les capitaux du mineur et peut-elle, par conséquent, être conclue par le tuteur

tutorele să o facă singur fără
avisul consiliului de familie, este
o cesiune de fapt asupra căreia
instanțele de fond comit o omi-
siune esențială dacă nu se pronunță.

*tout seul, en l'absence de l'avis
du conseil de famille: voilà une
question de fait sur laquelle doi-
vent se prononcer les instances
du fond, sous peine d'omission
essentielle.*

Decisiunea 10/901.—Casată, decizia Curței de apel din București, s. III cu No. 126/900 în urma recursului făcut de Olimpia St. Constantinescu în proces cu Elena Gr. Ștefănescu și altul.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier Gr. M. Buiucliu;

Pe d. avocat Mitescu din partea recurentei în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Gr. Duca în combateri, și

Pe d. procuror St. Stătescu în concludiuni fiind minorii în cauză.

Deliberând,

Asupra motivului II de casare în următoarea coprin-
dere:

«Omisiune esențială și nemotivare. Am susținut atât înaintea tribunalului cât și a Curței de apel că în calitate mea de tutore legală nu puteam încheia cu d. Răsnovanu un contract al cărui obiect ar fi fost dărâmarea imobilului minorilor și reconstruirea altui imobil cu capitalul lor, o asemenea convenție neconstituind un act de administrație și prin urmare aveam nevoie de avisul consiliului de familie care lipsea în specie. Atât tribunalul cât și Curtea care adoptă motivele din sentință nu se pronunță nici asupra acestui mijloc de apărare».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că def. G. Răsnovanu, autorul intimațiilor de azi în recurs, Elena Gr. Ștefănescu în calitate de tutore legală a minorilor numitului defunct și Gr. Ștefănescu cotutore, a chemat în judecată pe Olimpia Constantinescu, atât personal cât și ca tutore legală a minorilor săi fiu, cerând să'i plătească mai multe sume de bani, și 27000 lei, ca cheltueli făcute de dânsul în interesul numitei, și a minorilor ei copii, precum și ca daune, cauzate toate acestea, pentru faptul că după ce dânsa convenise cu el pentru suma de 70000 lei să dărâme niște case vechi ale minorilor situate în str. Sfinților să construiască apoi altele în locul lor, iar după ce Răsnovanu începuse să pună în executare însărcinarea sa cu care ocaziune a făcut diferite cheltueli, recurenta Olimpia Constantinescu a găsit de cuviință să se adreseze la un alt constructor care se oferise să'i facă lucrarea cu un preț mai mic; că, tribunalul admitând în parte acțiunea a obligat pe Olimpia Constantinescu personal și în calitate de tutrice legală a minorilor săi copii, să plătească minorilor Răsnovanu, în total 10000 lei; că, recurenta făcând apel, Curtea de fond, prin decisiunea supusă recursului, a reformat sentința primilor judecători numai în ceia-ce privește quantumul condamnățiunii pe care l'a redus la 4000 lei;

Având în vedere că recurenta pe lângă alte mijloace de apărare la acțiunea îndreptată în contra sa, a sus-

ținut dinaintea instanțelor de fond că în calitate sa de tutrice legală, nu putea să facă cu reclamantul Răsnovanu o convenție al cărui obiect să fi fost dărâmarea imobilului minorilor și reconstruirea altui imobil fără autorizațiunea consiliului de familie;

Având în vedere că Curtea omite a se pronunța asupra acestui mijloc de apărare;

Considerând că convențiunea încheiată de un tutore, în numele minorilor cu un întreprinzător pentru o nouă construcțiune poate fi de natură,— cu privire la importanța lucrării în raport cu averea minorilor, — de a angaja nu numai veniturile acelei averi, dar și capitalurile disponibile ale minorilor și încă că acest capital nefiind suficient să fie necesitate de un credit pentru terminarea unei asemenea construcțiuni; Că dar cesiunea de a se ști dacă o asemenea convenție încheiată singur de tutore poate obliga pe minori, depinde de constatarea acestor împrejurări de fapt; că prin urmare omisiunea instanței de fond de a se pronunța asupra acestei cesiuni este esențială și deci motivul de casare este fondat;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta celelalte mijloace de casare invocate, Curtea, casează, etc.

Curtea de casație, Secția II

28 Noembrie 1900

Președinția D-lui N. Mandrea, Președinte

I. Vasilescu cu Carol Rösler
și Dumitru Velicu

Lucru judecat.— Identitate de persoane. — Art. 1201 C. civ. — Prețul unei vnzări. — Vnzare resiliată.

Este lucru judecat ori de câte ori există o hotărîre definitivă dată între aceleași persoane, asupra aceleiași cauze, având același obiect, în consecință e lucru judecat când se cere plata prețului unei vnzări care s'a reziliat prin hotărîre definitivă de și în instanța de reziliere a aceia-ce se obligase a da prețul.

Cour de Cassation, 2e chambre

28 Novembre 1900

Présidence de M. N. Mandrea, Président

J. Vasilescu contre Charles Rösler et Démètre Velico

Chose jugée. — Identité de personnes.—Art. 1201 du Code civil (1351 français).—Prix de vente. — Vente résiliée.

Il y a chose jugée toutes les fois qu'il existe un jugement définitif rendu entre les mêmes parties, pour la même cause et le même objet et spécialement alors que l'on demande le prix d'une vente qui a été résiliée par jugement définitif, encore bien que en l'instance de résiliation ait figuré une autre personne que celle qui s'était obligée au paiement du prix.

Decisiunea 280/900. — Casată, decizia Curței de apel din București, secția II cu No. 82/99 după recursul făcut de I. Vasilescu în proces cu Carol Rösler și Dumitru Velicu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier N. Predescu.

Pe d. avocat B. Misir în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d. avocat C. Polizu în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului al II-lea de casare:

«Violarea autorității lucrului judecat.

«Curtea stabilește în fapt că Dumitru Velicu n'ar fi

adeveratul cumpărător ci o persoană interpusă, cu toate acestea când am invocat, ca lucru judecat hotărîrea trib. Ilfov, secția comercială No. 1870/99, Curtea declară că ar fi în joc alte persoane ne mai menținînd sistemul sîm că Dumitru Velicu ar fi un alter-ego al meu, și prin urmare aceleași persoane. Apoi Curtea mai afirmă că n'ar fi aceeași cauză de și în acel proces s'a judecat resilierea unui contract și în acest proces se judeca executarea aceluiași contract. Este evident dar că e identitate de obiect și de cauză».

Avînd în vedere decisiunea supusă recursului, din care rezultă că, Carol Rösler a chemat în judecată pe recurentul Vasilescu pentru a'î plăti suma de lei 3000, prețul vînzării unei mori, acțiune ce a fost admisă de trib. și confirmată și de Curtea de apel prin decisiunea supusă recursului;

Considerînd că se constată că dinaintea Curței de apel recurentul a invocat autoritatea lucrului judecat rezultînd din sentința No. 1870/93, care declară resiliată vînzarea acelei mori al cărei preț se cere acum de la Rösler; că însă acest mijloc de apărare a fost respins de Curte, pe motiv că nu ar fi identitate de obiect și de persoană;

Considerînd că rezultă din sentința cu No. 1870/93 rămasă definitivă, că ceia ce s'a judecat printr'însa era cererea lui Dumitru Velicu, de a se considera resiliată vînzarea morei și a celor-l'alte clădiri, făcută cu actul din 25 Maiu 1893, intervenit între numitul Velicu și Rösler, obligînd pe acest din urmă a'î restitui două cambii, prețul vînzării, sau valoarea lor, de oare-ce din diferite împrejurări anume constatate de tribunal prin sentință, nu se poate folosi de lucru cumpărat;

Că pe de alta, ceia-ce făcea obiectul pretențiunii lui Rösler dinaintea Curței de apel în procesul de față era acela de a i se plăti de către Vasilescu suma de 3000 lei, prețul vînzării aceleiași mori. Vînzare ce se declarase resiliată de către tribunal prin sentința No. 1870/93 sus arătată;

Considerînd că nu se poate susține că în specie nu ar fi identitate de persoane întru cât, de și în primul proces figurau ca părți Dumitru Velicu și Rösler, totuși prin considerentele decisiunii supusă recursului, însăși Curtea stabilește și recunoaște că adeveratul cumpărător al morei era Vasilescu, iar nu Velicu, care nu figura în act de cât spre a nu expune la răspundere pe Vasilescu care ca funcționar, nu putea face și acte de comerț;

Că de asemenea și obiectul cum și cauza în ambele afaceri era aceeași, căci pe când în primul proces se cerea resilierea vînzării făcută prin actul din 25 Maiu 1893 și restituirea cambielor în valoare de lei 3000 prețul vînzării, prin cel de al doilea proces se cerea tocmai suma de 3000 lei, adică același preț al vînzării;

Că din cele ce preced rezultînd identitatea de persoane și de obiect, fără cuvînt Curtea de apel a tăgăduit sentinței cu No. 1870/93, caracterul lucrului judecat, și de aceia mijlocul de casare este întemiat.

Pentru aceste motive și fără a mai discuta cele-l'alte mijloace invocate, Curtea, casează, etc.

Tribunalul Ilfov

secția Notariat

30 Noembrie 1900

Președ. D-lui Popescu-Cudalbu, Jud. de șed.
C. G. Dissescu cu Samoil Arie
și alții

Poprire. — Caracterile ei. — Debitorul nu poate fi reprezentat prin sequestrii judiciari. — În instanța de validare trebuie citat debitorul. — Autorisarea tribunalului. — Art. 455, 615 Pr. civilă.

Poprirea în mâna terților fiind nu numai o măsură de conservare ci și de urmărire, al cărui rezultat final este scoaterea din patrimoniul debitorului a averii poprite; în instanța de validare, debitorul nu poate fi reprezentat prin sequestrii judiciari, aceștia ne avînd un asemenea drept, chiar când ar exista o autorizare a tribunalului pentru acest scop și chiar când ar exista o hotărîre a aceluiași tribunal care respinge o asemenea poprire pe motiv că nu s'au chemat sindicii în cauză.

În consecință cel chemat în instanță trebuie să fie debitorul.

Tribunalul,

Avînd în vedere cererea de poprire făcută de d-l C. G. Dissescu prin petiția reg. la No. 38273 din 1900;

Avînd în vedere că prin această petițiune reclamantul cere a se popri suma de 50000 lei în mâinele d-lui S. Arie care o datorește lui I. P. Mexi și Mihail Cociu cari prin actele autentificate de tribunalul de notariat sub No. 2043 din 1890, 8888 și 8890 din 1898 se recunosc datori d-lui C. G. Dissescu cu suma de lei 50000;

Avînd în vedere că tribunalul a ordonat facerea acestei popriri care s'a și efectuat în aceeași zi, prin procesul-verbal încheat de portărelul tribunalului Ilfov;

Avînd în vedere că pentru validarea acestei popriri, reclamantul d-l C. G. Dissescu a citat în judecată pe S. Arie, în mâinele căruia s'a făcut poprirea, și pe d-nii Sc. Arion, S. Populeanu și Al. Rioșanu în calitate de sequestrii judiciari ai averii erezilor defunctului Zappa, sequestru înființat în următoarele împrejurări: d-nii I. P. Mexi și Apostol P. Mexi, Hristu Mexi, Vasile Zappa, Petre Zappa, Teodor Mexi și Mihail Cociu, debitorii d-lui C. G. Dissescu și au recunoscut reciproc împreună cu alte persoane calitatea de erezii ai defunctului Zappa printr'o transacție cu data de 5 Octombrie 1892; contra acestei transacțiuni s'a făcut acțiunea de nuli-

Tribunal de Bucarest

chambre du Notariat

30 Novembre 1900

Présid. de M. le Juge Popesco-Coudalbu
C. G. Dissesco contre Samuel
Arie et autres

Saisie-arrêt. — Ses caractères. Le débiteur ne peut pas être représenté par les sequestres judiciaires. — Le débiteur doit être assigné en validité. — Autorisation du tribunal. — Art. 455 et 615 du nouveau Code de proc. civ. (557, 558 français).

La saisie-arrêt, faite entre les mains des tiers, étant, tout à la fois, une mesure de conservation et d'exécution, dont le résultat final sera la sortie des biens saisis du patrimoine du débiteur, il en résulte que le débiteur ne peut être valablement représenté, en instance de validité, par les séquestres judiciaires; ceux-ci, dussent-ils être spécialement autorisés par le tribunal, ne peuvent valablement représenter les intérêts du débiteur saisi, et cela, même en l'existence d'un jugement antérieur de la même chambre du tribunal qui rejeterait pareille demande de saisie-arrêt pour le motif que les séquestres n'ont pas été mis en cause.

Le débiteur doit par conséquent, être assigné en validité.

tate înaintea tribunalului Ilfov, sec. I de o parte din semnatarul transacțiunei, fapt ce a motivat în urmă cererea de punere sub sequestru judiciar a întregii averi rămasă de la defunctul Zappa, până la terminarea procesului de anulare a transacțiunei; între persoanele recunoscute ca erezi ai lui Zappa și a căror avere este pusă sub acest sequestru judiciar, sunt și debitorii d-lui C. G. Dissescu arătați în cererea de poprire;

Reclamantul ast-fel a pus în cauză pe sequestrul judiciar ca reprezentând pe debitorii săi I. P. Mexi, Apostol P. Mexi, Hristu Mexi, Vasile Zappa, Teodor Mexi și Mihail Cociu;

Având în vedere că reclamantul se opune a se chema pe debitorii, pe 2 motive: 1) pentru că tribunalul prin sentința de la 24 Octombrie 1900 a decis ca în cauză să pună pe sequestru judiciar și astăzi s'a conformat acestei hotărâri; și 2) că nu era nevoie a se chema pe debitorii, ei fiind legalmente reprezentați prin sequestrul judiciar în baza art. 615 Pr. civ. având chiar autorizațiunea tribunalului, sec. I pentru a sta în judecată la validarea poprirei;

Considerând că conform art. 458 Pr. civ., odată cu ordonarea înființării poprirei, urmează a se cita pentru validarea ei pe cel de al treilea în mâinile căruia se face poprirea și pe debitor ca față cu ei să se discute temeinicia poprirei;

Considerând că dacă acest tribunal prin sentința, cu No. 318 din 24 Octombrie a. c. a invalidat poprirea făcută de d-l Const. Dissescu pe motivul că nu s'a citat pe sequestrul judiciar, singur în drept a răspunde față de poprirea efectuată, aceasta nu leagă pe tribunal și cererea de poprire în discuție astăzi, pentru că tribunalul când a pronunțat sentința No. 318 din 24 Octombrie 1900 era chemat a judeca poprirea înființată încă din anul 1898 de d-l C. Dissescu în mâinile tot a d-lui S. Arie, iar acum tribunalul are a se pronunța dacă poprirea din ziua de 24 Octombrie 1900 este sau nu întemeiată; prin urmare fiind o nouă poprire, nu poate fi vorba de autoritatea lucrului judecat, și nici este cesțiunea punerii în discuțiune din nou a unei măsurii unde tribunalul în contradictor s'a pronunțat, că ast-fel soluțiunea sa de atunci să fie obligatorie pentru tribunal în cererea de poprire de astăzi;

Că ast-fel dar necitarea debitorilor în persoană nu este justificată pe acest motiv;

Având în vedere că reclamantul mai susține că nu e nevoie a se cita pe debitorii pentru că a obținut de la tribunal autorisarea pentru sequestrul judiciar a sta în judecată pentru ei;

Considerând că prin punerea sub sequestru judiciar a bunurilor în discuțiune asupra proprietății sau posesiunii dintre părțile litigante nu se urmărește alt de cât garantarea intereselor părții în câștig de cauză, a-nume a primi lucrul la terminarea litigiului în starea în care ar fi fost dacă era în mâinile sale ca proprietar sau posesor;

Că prin sequestru judiciar, actul material pe care au să suferi părțile litigante, consistă numai în luarea dreptului ce le conferă calitatea de proprietar și posesor de a face actele de conservare și administrare,

atribuite ce trec la sequestrul judiciar sub noua lege de procedură de drept în virtutea legii;

Că dispozițiunea din alin. penultim al art. 615 Pr. civ. consistând în dreptul acordat sequestrilor judicari de a încasa orî-ce sume și venituri datorite, de a plăti datorii cu caracter curent, precum și cele constatate prin titlul executor nu sunt de cât dispozițiuni explicative a principiului general formulat în alt aliniat anterior, care îndrituiește pe sequestrul judiciar a face toate actele de administrare și conservare;

A se considera aceste 2 aliniate ca conținând dispozițiuni străine, este a se crede că legiuitorul nou a înțeles prin acte de administrare și conservare orî-ce afară de dreptul de a încasa veniturile bunului sequestrat, îmbunătățirea sa precum și plata cheltueilor curente administrațiunei și conservării, ceia-ce este inadmisibil, știut fiind că acest text nu face de cât a consacra prin dispozițiune pozitivă o practică confirmată de doctrină și jurisprudență;

Că dacă prin noul text al art. 615 se vorbește de datorii cu caracter curent și datorii constatate cu titlu executor, acestea sunt plățile ce au a face sequestrul judiciar în actele lor de administrare și conservare; iar indicarea titlului executor nu este de cât ipoteza în care, cu ocaziunea actelor de administrare, cheltuelile făcute ar da loc la contestație între sequestrul judiciar și acei ce au prestat munca sau capitalul lor și judecătorește ar obține o hotărâre executorie contra sequestrilor judicari;

Că a se recunoaște sequestrilor judicari dreptul de a plăti alte datorii de cât acele rezultând din actele lor de administrare și conservare, este a recunoaște preexistența altui principiu de drept, care să consiste în a ridica părților litigante și dreptul de proprietate asupra bunului sequestrat, căci fatalmente trebuie a se ajunge la ridicarea dreptului de proprietate, dacă se admite sequestrilor judicari dreptul de a face plățile tuturilor datoriiilor părților litigante cu bunurile sequestrate; orî această dispozițiune nu există și deci nici concludsiunea sa;

Considerând dar că întru cât sequestrul judiciar nu pot plăti de cât datoriiile contractate cu ocaziunea actelor de administrare și conservare, rămâne a se vedea în ce măsură pot ei sta în judecată în numele părților litigante;

Considerând că din art. 615 Pr. civ. rezultă că sequestri judicari pot sta în judecată în numele părților litigante cu bunul pus sub sequestru, având și autorisarea justiției;

Considerând că a susține că sequestrul judiciar pot sta în judecată în numele părților litigante și pentru alte cauze de cât pentru cele expuse mai sus, este a le conferi puteri în afară de litera și spiritul legii;

Că cererile de poprire ne-fiind numai acte de conservare a dreptului creditorului popritor dar și o măsură de executare, ea trebuie a fi discutată și față de acela în socoteala cui se face;

Că sequestrul judiciar nu au calitatea a răspunde în numele debitorilor în materie de poprire căci executarea în acest cas având de rezultat ridicarea de fapt a sumelor datorite, constituie un drept de înstrăinare,

și sequestrii judiciari, nu sunt investiți cu această putere;

Mai mult încă, dacă ar fi a se recunoaște după cum susține reclamantul, dreptul pentru sequestrii a sta în judecată în numele părților litigante chiar în materie de executare pentru datorii străine actelor de administrare a sequestrilor judiciari, art. 615 Pr. civ. ar conține în sine o dispozițiune de știrbire, a capacității părților litigante întru cât le prohibă dreptul de a sta în judecată; or, pentru a se ridica saș știrbi în parte capacitatea cu-va trebuie un text pozitiv în acest sens ceia-ce în cazul de față nu este;

Având în vedere că pentru a se justifica punerea în cauză a sequestrilor judiciari în numele părților litigante se invoacă autorisarea tribunalului dată prin jurnalul cu No. . . . din 25 Octombrie 1900;

Considerând că tribunalul nu poate conferi asemenea autorisare de cât pentru procesele privitoare la actele de administrare și conservare a bunului sequestrat;

Că pentru orî-ce altă cauză, cum este în specie poprirea, această autorisare nu poate ridica capacitatea părților litigante, debitorii în procesul de poprire, și a 'i înlocui prin sequestri judiciari;

Că, ast-fel fiind, întru cât în cauză nu s'a pus pe debitorii conf. art. 458 Pr. civ., iar sequestrii judiciari ne având calitatea a respunde în numele părților litigante, urmează că cererea de validare este nefondată și deci procesul-verbal de înființarea poprirei să fie anulat.

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge cererea de validare.

(ss) T. Popescu-Cudalbu, T. Magheru.

Iată acum și hotărîrea tribunalului de la 24 Octombrie prin care respinge poprirea pe motiv că trebuesc chemați sequestrii judiciari în cauză.

Tribunalul,

Având în vedere petițiunea înregistrată la No. 11486 din 1898 dată de Constantin G. Dissescu, prin care cere ca prin corpul portăreilor acestui tribunal, să se poprească în mâinile lui Samuil Arie, orî-ce sume de bani ar datora moștenitorilor defunctului Vanghelie Zappa, în calitate de arendaș al moșiilor Broșteni și Cegani Pârțani;

Având în vedere că creditorul C. Dissescu face această cerere în baza actului No. 2043 din 1890 autentificat de tribunalul Ilfov, secția de notariat, investit cu formula executorie, prin care Ion P. Mexi, Apostol Mexi și Vasile Zappa, se obligă a plăti suma de 50000 lei în caz de s'ar câștiga procesul în anularea testamentului făcut de Vanghelie Zappa;

Având în vedere că prin ordonanța preșidențială dată la Martie 1898, se ordonă corpului de portărei să poprească în mâinile arendașului Samuel Arie orî-ce sume ar datora în această calitate moștenitorilor defunctului Zappa, și prin procesul-verbal dresat în ziua de 23 Martie 1898, de către portărele Bobocescu, se constată că poprirea s'a efectuat;

Având în vedere că la această cerere, terțiul poprit Samuel Arie, opune că poprirea este rău înființată în mâinile sale, pentru motivul că nu este arendașul d-lor I. Mexi A. Mexi și Vasile Zappa, ci al succesiunii Vanghelie Zappa reprezentată prin sequestrii judiciari;

Având în vedere că față de această opunere făcută de Samuel Arie, tribunalul urmează să stabilească mai întâi dacă poprirea ast-fel cum este făcută, este bine înființată;

Având în vedere că prin contractele autentificate de tribunalul de notariat la No. 1476 și 1477 din 1899, și prezentate în instanță, Samuel Arie dovedește că moșiile Cegani Pârțani și Broșteni-Noi, 'i-a fost arendate de către sequestrii judiciari ai moștenirei defunctului; Vanghelie Zappa;

Având în vedere că conform art. 455 Procedura civilă, pentru ca creditorul să poată obține o poprire în mâna celui de al treilea, trebuie ca pe basa titlului său să poprească sumele datorite debitorului său de un al treilea;

Considerând că tribunalul urmează a stabili dacă Samuel Arie este debitorul debitorilor I. Mexi, A. Mexi și Vasile Zappa;

Considerând că Samuel Arie fiind arendașul reprezentanților legali ai succesiunii, cari sunt sequestrii judiciari, urmează că acesta este debitorul moștenirei, iar nu al d-lor I. Mexi, A. Mexi și Vasile Zappa, cărora dacă nu li se contestează calitatea de moștenitori ai lui Vanghelie Zappa li se poate contesta aceia de creditorii ai arendașului Samuel Arie;

Având în vedere că drepturile ce sequestrii judiciari au, nu se mărginesc numai la acte de conservațiune, dar și la acelea de administrațiune, ast-fel ei pot sta în judecată în numele părților litigante cu privire la lucrul pus sub sequestru, vor încasa orî-ce venituri și sume datorite, vor plăti datorii cu caracter curent, precum și cele constatate prin titluri executorii;

Urmează dar că poprirea este rău înființată în mâinile lui Samuel Arie, de oare ce prin contractele de arendare mai sus menționate, el nu este arendașul, și deci debitorul d-lor I. Mexi, A. Mexi și V. Zappa, ci al succesiunii V. Zappa, reprezentată prin d-nii sequestrii judiciari S. Populeanu, Al. Rioșanu și Sc. Arion;

Față de această situațiune, tribunalul găsește că este fără interes a se pronunța asupra validității titlului prezentat de creditorul C. Dissescu, dacă acest titlu conține o creanță certă și liquidă și dacă pe baza lui se poate valida poprirea efectuată;

Ast-fel fiind, din cele mai sus expuse, rezultând că poprirea este rău înființată în mâinile lui Samuel Arie ea urmează a fi invalidată;

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge, etc.

(ss) N. C. Schina, T. Magheru.

BIBLIOGRAFIE

A eșit de sub tipar la librăria Larose, 22, Rue Soufflot, Paris, al 4-lea volum

din

Dreptul internațional privat

de

André Weiss

Profesor la facultatea de drept din Paris

Acest volum, care se ocupă de *Conflictul legilor* nu este ultimul al operei savantului profesor. Ne rezervăm dreptul de a face mai târziu o dare de seamă completă despre această interesantă lucrare. De o cam dată anunțăm cu plăcere apariția acestui volum.

— Prețul 12 lei —